

ת"פ 13566/04/12 - מדינת ישראל נגד נאור סיאני, שמשון צברי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 13566-04-12 מדינת ישראל נ' סיאני ואח'
תיק חיצוני: 1459-65201-2

בפני	כב' השופטת שרון קיסר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. נאור סיאני 2. שמשון צברי

החלטה

1. בקשת המאשימה לחילוט רכב מסוג יודאי מ.ר. 58-585-20 (להלן: "**הרכב**"), לפי סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "**הפקודה**").

רקע

2. ביום 2.7.2012 הורשעו הנאשמים, על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ופריצה לבנין שאיננו דירה וביצוע גניבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המחוקק, קשרו הנאשמים קשר לפי ציטידו ברבכ ופירצו למחסן באתר בנייה ברחובות. ביום 5.4.2012 התפרצו הנאשמים למחסן, נטלו חפצים מהמחסן, העמיסו אותם על הרכב ונסעו מהמקום.

3. באותו מועד בו הוצג הסדר הטיעון והנאשמים הורשעו, נגזר דינו של נאשם 2 ל-6 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

4. בעניינו של נאשם 1 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפני יישלה הנאשם לקבלת תסקיר מבחן, כאשר אם התסקיר יהיה חיובי, תסכים המאשימה כי יוטלו על הנאשם 6 חודשי מאסר, שתבחן אפשרות ריצויים בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי, ואילו אם התסקיר יהיה שלילי יהיו הצדדים חופשיים בטיועניהם. בהמשך לכך הוסיפה המאשימה כדלקמן: "נבקש לטעון לעניין חילוט הרכב שבכונת המאשימה לטעון לחילוט".

הדיון נדחה לצורך קבלת תסקיר שירות מבחן, ונדחה מעת לעת לבקשת שירות המבחן ומטעמים נוספים.

ביום 27.11.2013 טענו הצדדים לעונש, וניתן גזר דין בעניינו של נאשם 1, במסגרתו הטילו על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, קנס כספי בסך 1,000 ₪ ופיצוי כספי למתולן בסך 1,000 ₪.

יטעם כי במהלך הטיעונים לעונש לא עתרה המאשימה לחילוט הרכב.

5. ביום 1.1.2014 ה.ל. הגישה המאשימה את הבקשה דגן.

6. יצוין כי נוכח טענת ב"כ נאשם 1 כי הרכב שייך לגיסתו של נאשם 1, נטלי סינאי, התקיים הדיון בנוכחותה והיא אף נחקרה על ידי הצדדים. עוד יצוין כי נאשם 2 הודיע כי אין לו כל עניין בבקשה וברכב ועל כן הדיון התקיים בהיעדרו.

7. נטלי העידה, כי הרכב בבעלותה והיה בשמורה במועד ביצוע העבירות. לדבריה, במועד ביצוע העבירות, ביקש הנאשם 1 מבעלה, שהינו אחיו של הנאשם 1, את הרכב, בכדי לבצע סידורים וקניות לפני חג הפסח. נוכח העובדה שהם השתמשו בחג ברכבו של בעלה, נתנו לנאשם את הרכב לביצוע סידורים אלה. לדבריה, לא ידעו כי הנאשם 1 יבצע באמצעות הרכב עבירה. עוד מסרה כי היא משתמשת ברכב להסיע את שלושת ילדיה.

טענות הצדדים

8. לטענת הסנגור, על אף שהתביעה הודיעה במסגרת הסדר הטיעון כי עתור לחילוט הרכב, בפועל היא לא עתרה לחילוטו במועד הטיעונים לעונש. לפיכך, כאשר גזר בית המשפט את דינו של נאשם 1, לא שקל במהלכו שקילולו את העובדה כי בדרעתה של המאשימה לעתור לחילוט הרכב ולנתון זה הייתה השפעה על רכיבי הענישה הכספיים אותם הטיל. לפיכך, לטענת הסנגור, יש לפרש את סעיף 39 (ג) לפקודה, כך שהעיתרה לחילוט הרכב תהיה במסגרת הטיעונים לעונש, שכן אין זה סביר וריאלי להביעה לעתור לחילוט הרכב כחודש וחצי לאחר מותן גזר הדין, כאשר העיתרה לחילוט הרכב נזנחה במועד הטיעונים לעונש.

הסנגור הוסיף וטען כי הרכב בבעלותה של גיסתו של הנאשם, שהינה אם לשלושה ילדים והרכב משמש אותה להסעת ילדיה, וכי לא הוכח כי היא ידעה כי הנאשם עומד לבצע עבירה ברכב כאשר התירה לו לנסוע ברכב לצורך סידורים.

9. לטענת המאשימה, ניתן לעתור לחילוט חפץ שלא במסגרת גזר הדין, על פי סעיף 39 (ג) לפקודה, כאשר במועד הצגת ההסדר טענה המאשימה כי בדרעתה לעתור לחילוט הרכב. לפיכך, לטענתה, אין כל מניעה כי תעותר עתה לחילוט הרכב.

עוד טענה המאשימה, כי על אף שהרכב אינו רשום על שמו של נאשם 1, הרכב היה בבעלות הממשית. לעניין זה הסתמכה המאשימה על כך שבהודעתו של הנאשם במהלך החקירה, שלא הוגשה, מסר כי הרכב "ניתן לו" על ידי אחיו, וכן אף נאשם 2 מסר בחקירתו במשטרה, כי "נאור היה ברכב שלו" והתייחס לרכב במהלך חקירתו כרכב של נאשם 1. עוד טענה המאשימה כי טענת הנאשם 1 בתחילת ההליכים הייתה כי הרכב של אחיו ורק לאחרונה נטען כי הוא של גיסתו של הנאשם. המאשימה הוסיפה וטענה כי ניתן ללמוד מחקירתה של נטלי כי היא אינה המחזיקה של הרכב שכן ורשום שותף נוסף כבעלים של הרכב, עובדה שנטלי לא הייתה מודעת אליה; כי נטלי לא ידעה למסור מידע כלל בנוגע לרכב; כי מדוחות תנועה שהוגשו עולה כי היא נהגה ברכב אחר לאחר ביצוע העבירה ושנה עובר לכך; וכי אילו היא זו שמסרה את הרכב לנאשם 1.

דין והכרעה

10. האסר הרלוונטי לעניינו היו סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, הקובע כדלקמן:

"על אף שהחוק בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשתרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לבניו הוא בעל החפץ; דין זו זה דין עונש שהוטל על הנאשם".

11. טענותיו המרכזיות של הסנגור במקרה דגן הן כי המאשימה אינה רשאית לעתור לחילוט הרכב לאחר שנמנעה מלעשות כן במסגרת הטיעונים לעונש, וכי נאשם 1 איננו הבעלים של הרכב, בעוד הבעלים של הרכב לא הייתה שותפה לביצוע העבירה ולא ידעה כי המאשימה אינה רשאית לעתור לחילוט הרכב. לטענת שישמש ברכב לביצוע עבירה.

סעיף 39(ג) לפקודה, קובע במפורש כי "**צו חילוט לפי סעיף זה יכול שיתון בין בבור הדיו ובין על פי עתירה מטעם תובע**", כאשר המאשימה ציינה במפורש, כאשר הציגה את הסדר הטיעון, כי על אף שהסדר לא כלל את חילוט הרכב, בכונת המאשימה לעשות כן, כדלקמן:

"כאשר לנאשם 1, דודה, ורשעו, ויופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר. אם התסקיר יהיה חיובי פרמטרים של... תסכים התביעה ל-6 חודשי מאסר שתבחן אפשרות ריצויים בדרך של עבודות שירות, הכוללים מאסר מותנה בן 6 חודשים התלוי ועומד נגד הנאשם מתי"פ 10-23841-05 במ"ש שלום רחובות, לצד מאסר מותנה קנס ופיצוי. אם התסקיר יהיה שלילי, המאשימה תעשה שימוש ברכב לביצוע עבירה. חילוט הרכב שבכונת המאשימה לטעון לחילוטו" (עמ' 1 לפרוטוקול מיום 2.7.2012).

משיעויה המאשימה בבית המשפט באופן מפורש, לאחר שהציגה את הסדר הטיעון, כי בכונתה לעתור לחילוט הרכב, כאשר ניתן על פי החוק לעשות זאת גם שלא במסגרת גזר הדין, הרי שלא ניתן לטעון ממנה לעשות כן. בית המשפט היה מודע לכך שבכונת המאשימה לעתור לחילוט הרכב, וידע כי החוק מאפשר לעשות כן גם שלא במסגרת גזר הדין, ועל כן לא ניתן לומר שנתון זה לא היה בפניו וכי הוא שקל זאת בעת שגזר את דינו של הנאשם 1. לו הייתה המאשימה נמנעת מלציין את כונתה לחילוט הרכב בעת שהציגה את הסדר הטיעון, היה מקום ליתל משקל רב יותר לטענת הסנגור בעניין זה ואילו כך היא.

13. אשר לשאלת הבעלות על הרכב.

כפי שקבעה ב"כ השופטת נאוה בן אור בב"ש 5001/08 **מדינת ישראל נ' נאצר ואח'** (1.1.2009). (להלן: "**עניין נאצר**") "**נקודת המוצא היא, שצו חילוט מיועד לפעוש, פגיעה עונשית מובהקת, בזכותם הקניינית של מי שהיו בעלים בוודותיו (או בעקיפין) בהשגים פליליות, ממשית או מתוכננת, שכינים לבינה התקיימה אחת משתי זיקות אפשריות: זיקה לעבירה, או זיקה לחפץ שביודעתיו הוקדש לצורך ביצועה של העבירה. ואכן אופני הענישה של צו החילוט מותנה על החולות תובגל לביניה הפגיעה של מבצע העבירה**" (צ"פ 1982/93 **בנק לאומי בישראל בע"מ נ' מדינת ישראל** (פ"ד 238) (2013))

במקרה דגן, נטלי סינאי, אשר לא נטען כי הייתה מעורבת בביצוע העבירות או אף כי ידעה על ביצוען, הינה הבעלים הרשום של הרכב. עם זאת, על פי הפסיקה, רישום הבעלות ברכב הינו רישום דקלרטיבי בלבד, ולפיכך אין בו כדי קביעת בעלות ממשית וזכות קניינית ברכב (ראו ע"פ 524/77 **מזרחי נ' מדינת ישראל**, פ"ד (לב2) 682, ועפ"י 6687/93 **מוסא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(5) 193) (להלן: "**עניין מוסא**").

במקרה כזה, יש לבחון אם הנאשם 1 הינו הבעלים הממש של הרכב.

14. לעניין זה העידה הבעלים הרשום של הרכב, כי הרכב היה בבעלותה ובחזקתה במועד ביצוע העבירות וכי בעלה התיר לנאשם לעשות שימוש ברכב במועד ביצוע העבירה, לאחר שהנאשם ביקש לעשות בו שימוש מני לצורך סידורים.

15. הראיות שהוצגו על ידי המאשימה לכך שהנאשם 1 הינו הבעלים הממש של הרכב, בניגוד לדברי הבעלים הרשום, הינן הראיות הבאות: העובדה כי הנאשם עשה שימוש ברכב לביצוע העבירות; דברי הנאשם בהודעתו במשטרה כי אחיו "נתן לו את הרכב"; דברי נאשם 2 בחקירתו במשטרה כי "נאור היה באוטו שלי" וזיהה אותו כרכב של הנאשם 1; העובדה שבתחילה נטען כי הרכב של אחיו של נאשם 1 ורק לאחר מכן נטען כי הוא של גיסתו; מחקרתה של נטלי עולה כי היא אינה בקיאה בפרטי הרכב וכי היה רשום שותף נוסף על הרכב שרכש מבלו שהיא ידעה על כך; משני דוחות תנועה שהוגשו על ידי המאשימה (**תמנ/4**) עולה שששנה לפני ביצוע העבירה זמן מה אחריה, נהגה נטלי ברכב אחרי; הוגשה רשימה של ילדי רכב הרשומים על שמה של נטלי (**תמנ/2**), ממנה עולה כי רשומים כלי ירכב על שמה באותו מועד.

16. לא מצאתי כי יש בראיות שהוצגו בפניי על ידי הצדדים, כדי להביא למסקנה כי הנאשם 1 הינו הבעלים הממש של הרכב, בניגוד לרשום ולעדוטה של הבעלים הרשום. אכן, קיימות תמיהות שהעלתה המאשימה בעדותה של נטלי, ובמסמכים שהוגשו מטעמה, ואולם לא הוצגו ראיה פוזיטיבית של ממש כי הנאשם 1 היה הבעלים הממש של הרכב, ולא די בתמיהות אלה כדי להביא למסקנה האמורה בניגוד לרישום ולעדוטה של נטלי.

לעניין העבירה של הנאשם עשה שימוש ברכב העידה נטלי כי הותר לו לקחת את הרכב באופן גנבי לצורך סידורים ואין בכך כדי ללמד על כך שהוא היה הבעלים הממש של הרכב. אף לא מצאתי בכך שעבלה של נטלי, אילו הייתה כי הנאשם 1, הוא זה שהחיר לו את הרכב על שמהנאשם 1 ועליו ללמד על כך שהנאשם 1 גנב למעשה את הרכב, שכן מדובר בבעלה של נטלי ואין זה מעורר חשד כי בעלי יתיר לאחיו לעשות שימוש ברכב של אחת.

כן לא מצאתי די בעובדה כי הנאשם מסר במשטרה כי אחיו "נתן לו את הרכב", שכן אין באמרה זו כדי ללמד דווקא על כך שהוא נתן לו את הרכב לתקופת זמן כזו או אחרת מעבר להיתר שימוש אירעי, כטענת נטלי. אף בעובדה שבנאשם 1 התייחס לרכב כרכב של נאשם 1 במהלך ביצוע העבירה אין כדי ללמד כי הרכב היה בבעלות הממשית של הנאשם 1, שכן הוא זה שהביא את הרכב ונהג בו, ולצורך משך ביצוע העבירה היה זה רכבו במשטרה של נאשם 2. כן לא מצאתי ליתוס משקל של ממש לכך שבתחילה נטען כי הרכב של אחיו של הנאשם 1 ולאחר מכן של אשתו של האח, שכן מדובר בבני זוג. באשר לדוחות שהוגשו על ידי המאשימה, נטלי ללל לא חקרה עליהם. כאשר ראחד ניתן לאשם שנתפס הרכב ונטלי לא יכולה הייתה לנהוג ברכב באוהה עת, והשני ניתן שכנה עובר לביצוע העבירות. מכל מקום, עובדה זו, כמו גם טענות המאשימה בנוגע לתמיהות הנספחות שעלו מעדותה של נטלי, מהווים תמיהות וטענות כנגד מתימתן נטען, שלא די בהן כדי להביא למסקנה כי הוכחה בעלות הממשית של נאשם 1 ברכב בניגוד לרשום. 17. לעניין זה אציין כי ענייני היטב בפסיקה הרבה שהוגשה על ידי המאשימה. במרבית פסקי הדין הנאשם הודה, בין במסגרת הטיעונים לעונש ובין בהודאתו בעובדות כתב האישום, כי הוא הבעלים של הרכב (ראו בו היתר עפ"י 12625-04-09 **לוי נ' מדינת ישראל** (13.10.2009) ות"פ 03-11-25151 (כ"ס) **מדינת ישראל נ' מצארוה** (6.3.2012) ת"פ 12-02-18481 (הדרה) **מדינת ישראל נ' יעקובוב** (3.3.2013)).

בפסקי הדין הבודדים, בהם אין הייתה מחלוקת ממשית לעניין בעלות הנאשם על הרכב, ובו בדק בית המשפט אם הנאשם היה הבעלים של הרכב, בניגוד לבעלים הרשום, ניתן היה לראות כי בפני בית המשפט הראיות הובאו פוזיטיבית על כך שהנאשם היה הבעלים הממש והמחזיק ברכב למשך תקופה, ולא רק במשך תקופה העבירה.

ראו למשל את שנקבע בעניין נאצר שלעיל:

"התמנה העולה ממלול הראיות היא, כי רישום הבעלות על שמו של משיב 2 הוא מקרי לחלוטין, כפי שאף העיד משיב 1 עצמו, שכן הרכב נועד לעסקי הבנייה המשותפים של השניים. עניינן הוראות, כי **משיב 1 נהג ברכב הדגון מנהג בעלים של ממש**. הוא זה שישם את רשימת הרכב ושוחח על כך במועד מועד עם הבעלים הקודמים של הרכב. הרכב אמור היה להירשם על שמו ורק מפני שהוא לא היה זמין באותו מועד,

נרשם הרכב על שם משיב 2, למעלה מן, בפועל רק הוא נהג ברכב, ככל הנראה מהטעם שהיה ברשותו רישונו נהוגו מוזיף, בנינו, בין היתר, הורשע בתיק העיקרי. נראה, כי משיב 2 אכן נמנע מלנסוע ברכב מהטעם שאין ברשותו רישונו נהוג, כפי שהעיד במשטרה".

יצוין עוד, כי באותו מקרה, לאחר שבית המשפט שוכנע כי הרכב נקנה לשם קידום עסקיהם המשותפים של משיב 2 ושל משיב 1, אשר לא הייתה לו זיקה כלשהי לעבירה הפלילית בינה הורשע המשיב 2, ביקש בית המשפט לזמנתי על פגיעה מינמאלית בסכית המשמש, ללא היה שותף לביצוע העבירות, ועל כן לאחר חילוט הרכב, על המדינה לשפות את משיב 1 בענין ממחצית הרכב.

עוד ראו את שנקבע תי"פ 04-11-26352 **יחידת רב 433 נ' קדוש** (14.11.2011):

"כלומר, אילו קדוש עושה ברכב כשעלו. הוא המוציא והנותן. מלמדו ממנו כי לא רק רעייתו הובילה את הרכב לטענתו, אלא גם חבריו והוא - אילן- ולא המשיבה, אשר משאילים את הרכב למשתמשים השונים" (סוף

סעיף 8 להחלטה).

וכן:

"גם אם נצא מנקודת הנחה שהרכב נקנה ממקורות המשיבה, דבר של הוכח, הרי שנוכח הראיות שהובאו לעיל, הרכב שימש בעיקר את אילן קדוש. הוא זה אשר התיר לאחרים לעשות בו שימוש, מסר אותו לבני המשפחה וכן לתבריו. איך לא חשב אפילו לבקש את שירותה של המשיבה שאחרים עשו שימוש ברכב. אילו קדוש נהג מנהג בעלים ברכב והוא עשה בו שימוש עיקרי לצרכיו" (פסקה 10 להחלטה).

ודוק, בהחלטה זו אכן קבע ב"כ השופט באוגמרט כי אין ליתן אמון בטענות המשיבה וניתח את טענותיה, ואולם הוא לא התבסס בהחלטתו רק על כך, אלא בראש ובראשונה על ראיות פוזיטיביות וממשיות, ביניהן דברי הנאשם עצמו, ורק לאחר מכן מצא לדחות את טענות המשיבה. במקרה דגן המאשימה לא הציגה כאמור ראיות ממשיות, אלא הסתמכה למעשה על התמיהות שבטענות המשיבה ובדדלי ראיות שלא ניתן

ללמוד מהן על בעלות ממשית של נאשם 1.

עוד ראו את שנקבע בעניין מוסא שלעיל:

"בשלב הדיון, כמו גם לפנינו, נטן מוסא, כי המכונית אינה בבעלותו, אלא בבעלות בתו, ולפיכך אין זה מן הדין לחלטה. בית-המשפט דחה טענה זו בקובעו, כי רישום המכונית על שם הבת - נערה כבת 19, שלא היה בידה רישונו נהוג - היה למראית עין בלבד. לא הייתה מחלוקת, כי המכונית הייתה בשמיושה הבלבדי של מוסא, ומתענייר בתו אף עלה, כי מי שרכש את המכונית ושילם את מלוא מחירה היה מוסא. כידוע, בהכרעה הנוגעת לחילוט של כלי רכב מוטל על בית-המשפט להתייחס "בעלות הממשית" של כלי הרכב ולא לבעלים הרשומים במשרד רישוי, שכשרישום אינו מושקף את המצב לאמיתו (ראו גם ע"פ 524/77, 584, 584, 701 מזרחי ואח' נ' מדינת ישראל [8], בעמ' 693). גם ערעור זה דינו אפוא להידחות".

18. אשר על כך, מאחר שלא מצאתי כי האדם שהורשע במעשה העבירה הוא בעל הרכב, נכדרש לפי סעיף 39 (א) לפקודה, לבקשת המאשימה לחילוט הרכב נדחית.

המזכירות משלה העתק ההחלטה לצדדים

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - © verdicts.co.il

ניתנה היום, ל' אדר תשע"ד, 02 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.